

22.07 – 09.09.2007 / Opening 21.07.2007, 17-19 uur / 5-7 p.m.

Gastcurator NATHALIE ZONNENBERG guest curator

Rozenstraat 59 / NL – 1016 NN Amsterdam
www.smba.nl

köken ergun
sejla kammeric
gal kinan

Q'entfer,
c'est les
mitres
SMBA

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Newsletter N° 99

July 22 - September 9, 2007
Opening: July 21, 5-7 p.m.

'Pas besoin de grill: l'enfer, c'est les autres' (There's no need for red-hot poker: hell is other people) is the ironic motto of the play *Huis clos* (1944) by the French philosopher Jean-Paul Sartre. In the piece, which is better known under its English title *No Exit* or *No Way Out*, three characters are brought together in a closed room without windows or mirrors, which the audience quickly understand to be symbolic of hell. Initially the man and two women anxiously await their fate of physical torture, but gradually they come to realize that the torture consists of relating to the others. And they prove to be highly skilful in this mutual torture: the sins, desires, and unpleasant memories of the other are ruthlessly exposed in order to conceal or deny their own frailties or inadequacies. However, there is no exit in hell: the personages are doomed to suffer the gaze of the other for all eternity. To quote the curtain line: 'Eh bien, continuons...' (Well then, let's get on with it...).

Let us imagine this situation in another, comparable context; let us transfer it to an exhibition space. This is also typified by an absence of windows or mirrors; here too, different characters are confronted with each other's body of thought. Is it possible to re-examine the essence of Sartre's play in this context, in other words: is it possible to use the exhibition as a model for existential issues? Or, expressed in a more pragmatic equivalent: can the exhibition as a medium, contribute towards interpersonal or social awareness? We attempt to do so, and create an analogous setting: our protagonists are a male and two female artists: the Turkish Köken Ergun, the Bosnian Sejla Kamerić, and the Israeli Gal Kinan. They are actors in the topical discussion on the meaning of 'cultural diversity', which is taking place within Dutch society and, correspondingly, in the art sector. Kitted out with different

Köken Ergun, *Untitled*, 2004, video stills

22 juli - 9 september, 2007
Opening: 21 juli, 17-19 uur

'Pas besoin de grill: l'enfer, c'est les autres' (Vuur en zwavel hebben we niet nodig: de hel, dat zijn de anderen) luidt het ironische motto van het toneelstuk *Huis clos* (1944) van de Franse filosoof Jean-Paul Sartre. In het stuk, dat beter bekend is onder de Engelse titel *No Exit* of *No Way Out*, worden drie karakters samengebracht in een afgesloten kamer zonder ramen of spiegels, waarvan de toeschouwer al gauw begrijpt dat die de hel symboliseert. Aanvankelijk wachten de man en twee vrouwen vol onbehagen hun lot van fysieke marteling af, maar ze realiseren zich gaandeweg dat de marteling eruit bestaat zich te verhouden tot de anderen. En in die wederzijdse marteling blijken ze zeer succesvol: de zonden, lusten en onaangename herinneringen van de ander worden genadeloos blootgelegd om daarmee de eigen zwakheden en onvolkomenheden te verhullen of te ontkennen. Maar in de hel is er geen uitweg: de personages zijn gedoemd tot in de eeuwigheid de blik van de ander te moeten ondergaan. Om de slotzin aan te halen: 'Eh bien, continuons...' ('Nou, laten we maar verdergaan...').

Laten we ons deze situatie eens voorstellen in een andere, vergelijkbare context; laten we haar verplaatsen naar een tentoonstellingsruimte. Ook deze wordt gekenmerkt door de afwezigheid van ramen of spiegels; ook hier worden verschillende personages met elkaars gedachtegoed geconfronteerd. Bestaat er een mogelijkheid om in deze context de essentie van het stuk van Sartre opnieuw te beschouwen, met andere woorden: is het mogelijk de tentoonstelling te gebruiken als model voor existentialistische vraagstukken? Of om met een meer pragmatische equivalent te spreken: kan de tentoonstelling als medium bijdragen tot intermenselijke of sociale bewustwording? We doen een poging en creë-

ren een vergelijkbare setting: een mannelijke en twee vrouwelijke kunstenaars worden ten tonele gevoerd: de Turkse Köken Ergun, de Bosnische Sejla Kamerić, en de Israëliëse Gal Kinan. Zij zijn actoren in de actuele discussie over de betekenis van 'culturele diversiteit', die in de Nederlandse samenleving en, parallel daaraan, kunstsector speelt. Uitgerust met verschillende culturele en politieke bagage vertegenwoordigen ze een nieuw type kunstenaar die zich niet langer richt op identiteit, maar op singulariteit.¹

In een tijd die gekenmerkt wordt door migratie, de basis van de multiculturele samenleving, neemt culturele veelvormigheid met name binnen de eigen gemeenschap een belangrijke rol in. Wat vandaag nog steeds actueel is aan Sartre's *Huis clos*, is de paradox waarvoor de mens in zijn verhouding tot 'de ander' gesteld staat. De ander vormt altijd een radicale bedreiging van het zelf, maar in zijn bevestiging van het zelf heeft de mens de ander ook nodig. Dit principe wordt door de Sloveense cultuurfilosoof Slavoj Žižek in een groter, maatschappelijk verband belicht. Een terugkerend thema in zijn teksten noemt hij het gegeven dat de perceptie van een ander mens altijd gebaseerd is op iets dat op een bepaalde manier pijn zou kunnen doen.² De huidige vorm van tolerantie, die eruit bestaat eenvoudigweg met de ontwikkelingen mee te waaien zonder ze te bevragen, ziet hij als een gevaar dat het complement vormt van het fundamentalistische denken. Cultureel onderscheid wordt dan tot stand gehouden door te zeggen: 'ik heb mijn cultuur, en jij mag de jouwe hebben', waardoor elke vorm van communicatie bij voorbaat is uitgesloten. De drie kunstenaars die voor de tentoonstelling 'L'enfer, c'est les autres' zijn uitgenodigd, nemen in hun werk de positie van 'de ander' in en tonen dat 'de hel' niet alleen bestaat in een externe, maar ook en vooral in een interne dreiging. Vanuit verschillende brandpunten van politieke onrust tonen zij in feite een universeel gegeven dat zich niet alleen buiten de Westerse wereld manifesteert: dat het van over-

Köken Ergun, *I Soldier*, 2005, video still

cultural and political baggage, they represent a new breed of artist, no longer focussed on identity, but on singularity.¹ In an age characterized by migration – the basis of the multi-cultural society – cultural multiplicity assumes an important role, particularly within the indigenous community. The aspect of Sartre's *Huis clos* that is still topical today is the paradox that people face in their relationship with 'the other'. The other always constitutes a radical threat to the self, but a person also needs the other in order to affirm the self. The Slovenian cultural philosopher Slavoj Žižek discusses this principle in a larger, social context. He identifies as a recurring theme in his texts, the fact that our perception of other people is always based on something that may in some way hurt.² He considers the current form of tolerance, which entails simply swimming with the tide of developments without questioning them, as a threat that is complementary to fundamentalist thinking. In this way,

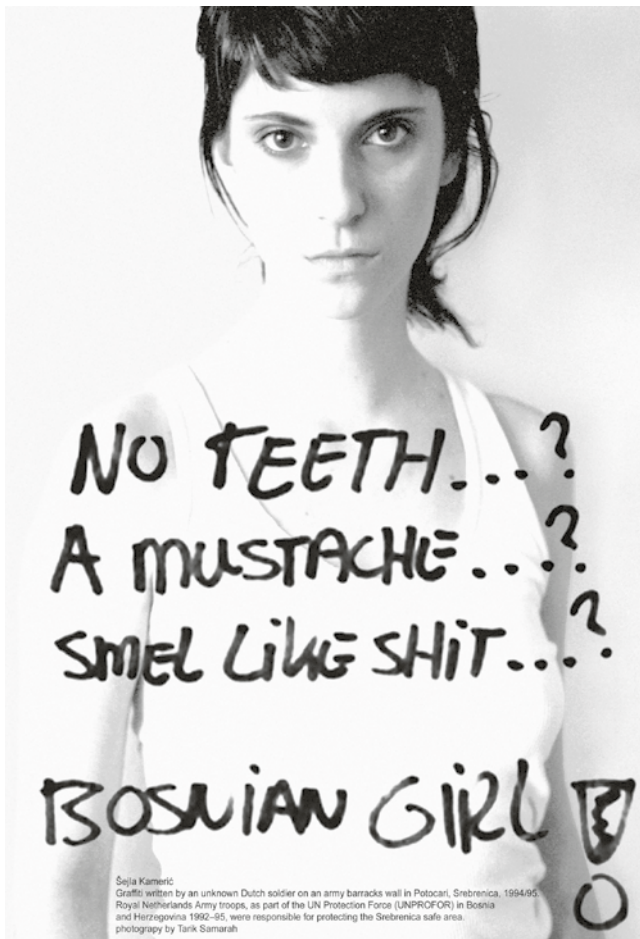
cultural difference is maintained by saying: 'I have my culture, and you can have yours', whereby any form of communication is made impossible from the very start. The three artists invited for the exhibition 'L'enfer, c'est les autres' assume the position of 'the other', and show that 'hell' exists not only as an external, but also and especially as an internal threat. From different centres of political turmoil, they actually display a universal constant that is manifest not only outside the Western world: that the governmental protection of the 'own' culture can take on militaristic forms.

The issues surrounding the Islamic headscarf are represented in an aesthetic way in the work *Untitled* (2004) by Köken Ergun. In the video, we see the artist trying out different ways of wearing the headscarf until he eventually bursts into tears. According to Ergun, the work is a direct reaction to an incident that occurred in Turkish politics. Since the nineteen seventies the headscarf has been a political football in the discussion on the separation between religion and the state in Turkey. This reached an all-time low when the Turkish president failed to invite any (headscarf-wearing) women party-members for the annual celebrations on The Day of the Republic, in order to avoid a confrontation between the secular and the religious. The video installation *I, Soldier* (2005) makes apparent the fact that the summum bonum of the secular state, freedom of speech, is sometimes maintained in an ambiguous manner. Ergun made a highly personal recording of the militaristic ceremonial of the May 19th celebrations, the national holiday for Turkish independence. The holiday is dedicated to the youth, which means that from an early age the Turkish school-children have to learn certain choreographies, which they will eventually perform in the largest stadium of Istanbul. The tightly orchestrated movements of the children, but also the facial expression of an individual soldier in slow-motion, recall memories of a totalitarian display of power from both communist, as well as National Socialist systems.

heidswege beschermen van de 'eigen' cultuur militaristische vormen aan kan nemen.

In het werk *Untitled* (2004) van Köken Ergun wordt de problematiek rondom de Islamitische hoofddoek op esthetische wijze verbeeld. In de video zien we de kunstenaar verschillende draagtypen van de hoofddoek uitproberen totdat hij uiteindelijk in tranen uitbarst. Volgens Ergun is het werk een directe reactie op een gebeurtenis in de Turkse politiek. Al sinds de jaren zeventig is in Turkije de hoofddoek speelbal in de discussie over de scheiding van kerk en staat. Deze kwam tot een dieptepunt toen de Turkse president op de jaarlijkse viering van De Dag van de Republiek alle (hoofddoekdragende) vrouwen van de partijleden niet uitnodigde om een confrontatie tussen het seculiere en religieuze te voorkomen. Dat het hoogste goed van de seculiere staat, de vrijheid van meningsuiting, soms op een dubbelzinnige wijze tot stand gehouden wordt, blijkt uit de video-installatie *I, Soldier* (2005). Het militaristische ceremonieel bij de viering van de 19e mei, de nationale feestdag voor de Turkse onafhankelijkheid, is door Ergun op zeer persoonlijke wijze vastgelegd. De feestdag is opgedragen aan de jeugd, wat betekent dat Turkse scholieren al van jongs af aan bepaalde choreografieën moeten leren die zij uiteindelijk in het grootste stadion van Istanbul zullen opvoeren. De strak georkestreerde bewegingen van de kinderen, maar ook de in slow-motion vastgelegde mimiek van een individuele soldaat, roepen herinneringen op van totalitair machtsvertoon uit zowel communistische als nationaal-socialistische systemen.

De acties die Sejla Kamberic haar publiek liet opvoeren in de performance *Nothing Should Come as a Surprise* (2005) zijn weliswaar minder manifest, maar onderstrepen de opgelegde rollen die burgers in een 'vrije samenleving' innemen. De performance vond plaats in de openbare ruimte van Berlijn, een stad waarvan de geschiedenis volgens Kamberic overeenkomsten vertoont met die van haar geboortestad

Sejla Kamberic
Graffiti written by an unknown Dutch soldier on an army barracks wall in Potocari, Srebrenica, 1994-95.
Royal Netherlands Army troops, as part of the UN Protection Force (UNPROFOR) in Bosnia and Herzegovina 1992-95, were responsible for protecting the Srebrenica safe area.
photography by Tarik Samarah

Sejla Kamberic, *Bosnian Girl*, 2005

The actions that Sejla Kamberic has her audience carry out in the performance *Nothing Should Come as a Surprise* (2005) may well be less evident, but they underline the imposed roles that citizens assume in a 'free society'. The performance took place in the public space in Berlin, a city, according to Kamberic, whose history bears similarities to her native city of Sarajevo, both marked by conflict and division. With preconceived 'security measures' in the vicinity of the Neuer Berliner Kunstverein in Berlin Mitte, the (passing) public were confronted with the latent threat of terror. Actors in the role of security officials directed the passers-by around blocked sections of the thoroughfare, and obstructed the entrances to normally public places. The piece responds to the underlying sentiments within the population of various Western countries that have to deal with 'security'. In this work, Kamberic reveals, quite explicitly, the consequences of an over-secure society for the individual citizen. In the exhibition at SMBA, as a continuation and working-out of the Berlin performance, she shows an assemblage of this recorded performance in conjunction with television images from various news channels. By combining the images of the performance presented in a news format with actual news footage, the ambiguous role of the media as the reporter, but also the stimulator of conflict is brought sharply into focus.

If there is a culture that has become established with an extreme degree of military ceremonial, then that would be the state of Israel. According to Gal Kinan, this factor still largely determines the individual movements of people within this society. She interprets this as a mechanical use of the body. This, together with the patriarchal tradition that is equally influential in Israeli culture, is the most important theme in her work. *Father* (2006) is a motorized sculpture, which explicitly represents the dominant position of the father figure. The imposing concrete sculpture, which delineates a male figure in an abstract modernist style, is particularly conspicuous for its large, mechanical 'robot-arm' that

hurls around a loosely knitted girls' doll. The pre-programmed movements of the figure initially appear violent, but in their repetition, they reveal an undisclosed tragedy: the inability to break free of the decorum of traditions. Her latest video work *Reviving Pleasure* (2007) shows the feminine side of

Gal Kinan, *Father*, 2006

Sarajevo – beiden getekend door strijd en verdeeldheid. Met vooropgezette 'veiligheidsmaatregelen' in de directe omgeving van de Neuer Berliner Kunstverein in Berlin Mitte werd het (toevallig passerende) publiek geconfronteerd met de latente dreiging van terreur. Acteurs in de rol van veiligheidsbeambten dirigeerden de voorbijgangers langs geblokkeerde stukken van de doorgaande weg, en versperden de ingang van normaliter openbare gelegenheden. Het werk speelt in op onderliggende sentimenten van de bevolking van verschillende Westerse landen die te maken hebben met 'veiligheid'. Kamberic maakt hiermee, heel expliciet, de directe gevolgen van een overbeveiligde samenleving voor de individuele burger zichtbaar. Als een vervolg en uitwerking van de Berlijnse performance toont zij in de tentoonstelling in SMBA een assemblage van deze geregistreerde performance in relatie tot televisiebeelden van verschillende nieuwszenders. Door de in nieuwsformaat geregisseerde beelden van de performance te combineren met reële nieuwsbeelden stelt ze de dubbelzinnige rol van de media als verslaggever, maar ook stimulator van strijd aan de orde.

Als er een cultuur is die tot in het extreme met militair ceremonieel tot stand is gekomen, is het wel de staat Israël. Volgens Gal Kinan bepaalt dit gegeven nog steeds in grote mate het individuele bewegen van de mens binnen deze maatschappij. Zij interpreteert dit als een mechanisch gebruik van het lichaam. Samen met de patriarchale traditie die eveneens de Israëlische cultuur bepaalt, is dit het belangrijkste thema in haar werk. *Father* (2006) is een motorisch aangestuurde sculptuur, die de dominante positie van de vaderfiguur op zeer expliciete wijze verbeeldt. De imposante betonsculptuur die in geabstraheerde modernistische stijl een mansfiguur neerzet, valt vooral op door de grote, mechanische 'robot-arm' die een slappe gebreide meisjespop rondslingert. De voorgeprogrammeerde bewegingen van de figuur doen aanvankelijk gewelddadig aan, maar tonen in de herhaling een besloten tragiek: de onmacht zich uit het

decorum van zijn tradities te bevrijden. Haar nieuwe video-werk *Reviving Pleasure* (2007) toont de vrouwelijke kant van dit gegeven. Het lichaam van een vrouw wordt op klinische wijze door een team van zes masseurs onder handen genomen. De steeds sneller wordende bewegingen van de

Gal Kinan, *Reviving Pleasure*, 2007, video still

this situation. A woman's body is taken to task by a team of six masseurs working clinically. The increasingly rapid movements of the different hands culminate in an almost ritual percussion on the centre of the body: the belly. In relation to the masculine sculpture, and the light boxes displaying historical photos taken by Kinan's father during his compulsory military service, the video images show the (female) body as an inappropriate tool.

Nathalie Zonnenberg is an independent curator and critic based in Amsterdam

Köken Ergun (1976, Istanbul) lives and works in Berlin and Istanbul. He has exhibited at venues including Art in General, New York (2006) and the 9th Istanbul Biennale. His work has been shown at various video festivals, including the International Film Festival Rotterdam, where he won this year's Tiger Award for the best short film.

Sejla Kamerić (1976, Sarajevo) lives and works in Berlin and Sarajevo. She currently is Artist in Residence in the prestigious DAAD programme in Berlin. She has exhibited at venues including the OK Center for Contemporary Art, Linz (2007), Neuer Berliner Kunstverein, Berlin (2005) and Manifesta 3 in Ljubljana (2000).

Gal Kinan (1971, Beersheba) lives and works in Amsterdam. From 2005-2007 she has been resident artist at the Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. She has exhibited at venues including The Agency Gallery, London (2007) and Martin-Gropius-Bau, Berlin (2005).

Notes:

1. In his forthcoming book *Radicant*, the French curator and critic Nicolas Bourriaud outlines a vision of the future of modern art, which he believes will be rooted in a progressive movement that is not based on identity, but which creates singularity: takes the exceptional or anomalous as point of departure. 'On Altermodernity. Nicolas Bourriaud in an e-mail interview with Rita Vitorelli', *Spike 11*, 2007

2. S. Reul and T. Deichmann, 'Interview with Slavoj Žižek. The One Measure of True Love Is: You Can Insult the Other', *Spiked*, <http://www.spiked-online.com>. 2001.

verschillende handen culminereren in een bijna rituele percussie op het centrum van het lichaam: de buik. In relatie tot de masculiene sculptuur en de lichtbakken met historische foto's die Kinan's vader tijdens zijn verplichte dienstdienst schoot, tonen de videobeelden het (vrouwelijk) lichaam als incompetent gereedschap.

Nathalie Zonnenberg is onafhankelijk curator en criticus in Amsterdam

Köken Ergun (1976, Istanbul) woont en werkt in Berlijn en Istanbul. Hij exposeerde onder andere in Art in General, New York (2006) en op de 9e Istanbul Biënnale. Zijn werk was op verschillende filmfestivals te zien, onder andere op het Internationale Filmfestival Rotterdam waar hij dit jaar de Tiger Award voor de beste korte film won.

Sejla Kamerić (1976, Sarajevo) woont en werkt in Berlijn en Sarajevo. Dit jaar is zij artist-in-residence in het prestigieuze DAAD programma in Berlijn. Zij exposeerde onder andere in OK Center for Contemporary Art, Linz (2007), Neuer Berliner Kunstverein, Berlijn (2005) en Manifesta 3 in Ljubljana (2000).

Gal Kinan (1971, Beer Sheva) woont en werkt in Amsterdam. Van 2005-2007 was zij deelnemer aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. Zij exposeerde onder andere in The Agency Gallery, London (2007) en in de Martin-Gropius-Bau, Berlijn (2005).

Noten:

1. De Franse curator en criticus Nicolas Bourriaud schetst in zijn binnenkort te verschijnen boek *Radicant* een beeld van de toekomstige moderne kunst die volgens hem zijn wortels zal hebben in een progressieve beweging, die niet op identiteit is gebaseerd, maar singulariteit creëert: het buitengewone of zonderlinge als uitgangspunt neemt. 'On Altermodernity. Nicolas Bourriaud in an e-mail interview with Rita Vitorelli', *Spike 11*, 2007

2. S. Reul and T. Deichmann, 'Interview with Slavoj Žižek. The One Measure of True Love Is: You Can Insult the Other', *Spiked*, <http://www.spiked-online.com>. 2001.

BijlmAIR
Grayscale - Amalia Pica

BijlmAIR
Grayscale - Amalia Pica

Amalia Pica, *Grayscale*, 2007

Together with the Centrum Beeldende Kunst Zuidoost the Stedelijk Museum Bureau Amsterdam developed a residency program called BijlmAIR in the Zuidoost district of the city. Each residence is closed off with an artist presentation. During her stay the artist Amalia Pica conceived the project 'Grayscale'. In 'Grayscale' she uses photographs of rainbows, or parts of them, that she has received from people who – often by chance – recorded this natural phenomenon on film. The images are printed as black and white posters and then hung up as collages at various locations in Amsterdam Southeast, so that together they again form a complete rainbow. In this way the photos each become a sort of piece in a puzzle. For Pica the rainbow not only refers to the age-old symbol of hope. 'Grayscale' plays with the idea of finding the space between the wish to be alike, and the right to express yourself as an individual. By printing the rainbow and its colour spectrum in black and white Pica tries to introduce a new layer of meaning into the cliché that a rainbow symbolises hope. Posters from 'Grayscale' are being distributed among visitors to the CBK.

August 24 - September 22
Opening: August 24, 5 – 7 p.m.
Location: CBK Zuidoost, Bijlmerdreef 119

Amalia Pica (b. 1978, Argentina) lives and works in Amsterdam. In 2004 – 2005 she studied at the Rijksakademie. Pica's work was to be seen in the group exhibition 'We All Laughed at Christopher Columbus' in SMBA, summer 2006, among other shows.

BijlmAIR is a project of the Centre for Visual Arts Southeast and Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Info: www.cbkzuidoost.nl

SMBA wins COC Museum Night competition

SMBA is winner of the COC Museum Night competition. Bureau Amsterdam received the prize for the best plan for a Museum Night event. The project, 'Beeldenstrijd', focuses on the discussion about the use of images in the public domain by highly diverse social groups such as Christians, Moslems and feminists. This will take place in the form of a public debate (or quiz) which is to centre around various images which have been the subject of controversies over the last few years, such as the bikini advertisement in Utrecht, the Danish cartoons of the Prophet Mohammed, and the Buddha sculptures at Bamiyan in Afghanistan. The event will be organised against the background of the work by Gert Jan Kocken that is on exhibit in SMBA, comprised of photographs of survivals from the beeldenstorm,

the outbreak of Protestant iconoclasm in the 16th century Netherlands. The jury was unanimously enthusiastic about the idea and the possibilities for this original manner of building bridges between different opinions, and therefore decided to award the cash prize of 5,000 Euro to the SMBA.

The competition was organised in connection with European Equal Opportunity Year. The jury was composed of Jacques Borger, from Museum Dubbele Palmboom, Rotterdam, and involved in Rotterdam's Museum Night, Caroline Bunning, of the Dutch Museum Association, Wouter Neerings, member of the national board of the COC, and Tineke de Nooij, project director for the European Equal Opportunity Year for the Social Affairs and Employment Agency. The Museum Night is scheduled for November 3.

Samen met het Centrum Beeldende Kunst Zuidoost ontwikkelde Stedelijk Museum Bureau Amsterdam het residentieproject BijlmAIR in het stadsdeel Zuidoost. Elke residentie wordt afgesloten met een presentatie. Kunstenaar Amalia Pica ontwierp gedurende haar verblijf het project 'Grayscale'. In 'Grayscale' gebruikt Pica foto's van regenbogen, of delen daarvan, die zij heeft gekregen van personen die dit natuurverschijnsel, vaak toevallig, op foto vast hebben gelegd. De afbeeldingen worden als zwart-wit posters geprint en vervolgens als collages op verschillende locaties in Amsterdam Zuidoost geplakt, zodat zij samen weer een complete regenboog vormen. De foto's vormen zo elk een soort puzzelstukje. De regenboog verwijst bij Pica niet alleen naar het aloude symbool van hoop. 'Grayscale' speelt met het idee van de wens om gelijk te zijn en het recht je te uiten als individu. Door de regenboog en haar kleurenspectrum in zwart wit af te drukken probeert Pica het cliché dat een regenboog hoop symboliseert van een nieuwe laag te voorzien. In het CBK worden posters van 'Grayscale' onder bezoekers verspreid.

24 augustus - 22 september
Opening: 24 augustus 17 – 19 uur
Locatie: CBK Zuidoost, Bijlmerdreef 119

Amalia Pica (1978, Argentinië) woont en werkt in Amsterdam. Van 2004 – 2005 studeerde zij aan de Rijksakademie. Werk van Pica was onder andere te zien in groepstentoonstelling 'We All Laughed at Christopher Columbus' in SMBA, zomer 2006.

BijlmAIR is een project van Centrum Beeldende Kunst Zuidoost en Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Info: www.cbkzuidoost.nl

SMBA wint COC Museumnacht Wedstrijd

SMBA is winnaar van de COC museumnacht wedstrijd. Bureau Amsterdam kreeg de prijs voor het beste plan voor een museumnacht-evenement. Dit project 'Beeldenstrijd' richt zich op de discussie over publiek beeldgebruik binnen sterk uiteenlopende maatschappelijke groeperingen zoals christenen, moslims en feministen. Het krijgt tijdens museumnacht de vorm van een publiek debat c.q. quiz, waarin verschillende recent ter discussie gestelde beelden centraal staan, zoals de bikinireclame in Utrecht, de Mohammedcartoons en de vernietigde Bhoedda beelden in Afghanistan. Het evenement wordt georganiseerd tegen de achtergrond van het werk van Gert Jan Kocken dat dan in SMBA te zien is, en bestaat uit foto's van overblijfselen van de beeldenstorm in de zestiende eeuw. De jury was onverdeeld enthousiast over het idee en de mogelijk-

heid om op originele wijze bruggen te slaan tussen verschillende opvattingen en besloot de geldprijs van 5.000 Euro toe te kennen aan SMBA. De prijs was uitgeschreven in het kader van het 'Europees jaar van de gelijke kansen'. De Jury bestond uit: Jacques Borger van Museum Dubbele Palmboom en eveneens betrokken bij de Rotterdamse Museumnacht, Caroline Bunning van de Nederlandse Museumvereniging, Wouter Neerings, bestuurslid bij COC Nederland en Tineke de Nooij, projectleider van het Europees Jaar van Gelijke Kansen van het Agentschap SZW. De Museumnacht vindt dit jaar plaats op 3 november.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag
van 11.00 tot 17.00 uur/open
tuesday until sunday from 11 am
to 5 pm

Colofon/Colophon

Coördinatie en redactie/Co-ordination and editing: Jelle Bouwhuis
Productieassistent/Production assistant: Jan Kappers
Tekst/Text: Nathalie Zonnenberg, Maaik Gouwenberg, Jan Kappers
Vertaling/Translation: Don Mader, Mike Ritchie
Design: Mevis & Van Deursen
Druk/Printing: robstolk@
Bureau: Jan Meijer, Jan Kappers, Marie Bromander

Volgende tentoonstelling/Next exhibition: Gert Jan Kocken - Defacing
22.9 - 11.1.2007

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum/
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is an activity of the Stedelijk Museum